

UREDNIŠTVO

RIJEČ UREDNIŠTVA

Poštovani vjeroučitelji!

Još se jedna vjeronaučna godina približava kraju. Vjerujem da je bila naporna, naročito za one koji su uz sve svoje pastoralne poslove imali toliko briga oko planiranja, popravaka, proširenja, gradnji i tko zna kakvih još poslova koji po mišljenju nekih ne bi trebali pasti na leđa naših pastoralnih radnika. Bilo bi idealno kad bi katehete katehizirali, kad bi se župnici i kapelani isključivo bavili pastoralnim poslovima. No, tko si to može dopustiti u našoj Crkvi, pitaju se drugi? Ipak ne bismo se trebali tako brzo pomiriti sa postojećom situacijom.

Sigurno je da onako kako sada mislimo i kako sada osjećamo ne obećava neke znatnije pomake niti promjene. Ako je to tako onda treba mijenjati mišljenje i to u skladu sa „znakovima vremena” koje smo dužni oslušivati, ispitivati i prema njima ravnati nove zahvate. Povijest je toga namrvila puno što na momente umjesto da osvjetljava i olakšava često opterećuje i sputava. Nekako je postalo normalno da župnik misli na popravke, proširenja, gradnje, obnove, prikupljanje materijalnih sredstava i njihovo investiranje, konzultiranje s inženjerima, nabava građevnog materijala, održavanje crkvenih objekata, vođenja svih vrsta crkvenih knjiga, dostavljanje i traženje kojekakve dokumentacije zbog objekata i zbog osoba, briga za kuhinju, poslovi oko režije, pripremanje djece na sakramente, uvođenje krizmanika u sakramenat krizme, pripremanje mladenaca na brak, pohod obiteljima, starcima, bolesnima, vojnicima, iseljenima, vođenje sprovoda, briga za liturgijski život župne zajednice, povremeno priskočiti u pomoć kolegi susjedu... Kad se sve to, i još puno toga što je ispušteno, ima na pameti, onda se pita čovjek kako je moguće da to obavlja jedan čovjek i da li to uopće može obavljati? Postoje tri načina reagiranja pred ovolikim balastom posla i dužnosti: ili da čovjek rezignira pa radi malo ili skoro ništa, ili da pokuša sve učiniti pa na koncu poživčani, ili da stavi naglasak na neke od aktivnosti a da druge obavlja koliko stigne ili uopće ne obavlja. Naših pastoralnih djelatnika ima u sva tri ova sloja. Ako nema četvrte mogućnosti pitamo se za koju od ovih triju bi se trebalo opredjeliti?

Prije svega, trebalo bi jako pripaziti da se ne obezvređuje ničija iskrena nakana da na „svoj” način služi promicanju Kraljevstva Božjeg među ljudima. Je li pak istina da Gospodin toliko želi i toliko očekuje od jedne osobe u svom „vinogradu” a druge pušta na miru? Nismo li i mi

pomalo krivi za ovakvo poimanje uloge i službe jedne osobe unutar zajednice? Nije li i jedan takav stav isključivanje drugoga da se isto tako založi za to Kraljevstvo Božje među ljudima? Koliko god mašemo s parolom da Crkva nije samo hijerarhija nego da je ona „narod Božji” unutar koje hijerarhija ima određenu službu, ipak u praksi nismo se još uvijek lišili opterećenja da je hijerarhijski elemenat isključivo zadužen za promicanje Kraljevstva Božjeg. Otuda nerazbortita raspodjela posala i dužnosti. Otuda s jedne strane preopterećenost a s druge nebriga; s jedne strane pretjerana aktivnost a s druge uspavanost ili nezainteresiranost. Povijesni razvoj pastoralala išao je nekako u tom smjeru da se sve više posla koncentriralo u rukama klera, najvjerojatnije i zbog toga što „narod” nije bio dostatno upućen i poučen da bi mogao obavljati pojedine poslove. Mislim da se stvarnost, barem s obzirom na to izmijenila. Ima krštenih koji se puno više razumiju u pitanje projektiranja, planiranja, rekonstruiranja, investiranja... od samih župnika ili njima sličnih služba unutar Crkve. Istini za volju nije to dovoljno. Ono što bi se uz to još tražilo bilo bi ono povjesno provjereno načelo: „sentire cum ecclesia”. Ovaj „sentire” tom velikom sloju Crkve sigurno ne mogu dati institucije koje su im omogućile gore spomenutu izobrazbu, niti je to potrebno. Ne bi li rješenje naše opterećenosti ili rezignacije ili nemoći moglo krenuti u ovom smjeru: učiniti da se svi krštenici osjećaju Crkvom, da intenzivno žive svoju međusobnu povezanost, da je svjedoče i rječju i primjerom? Imamo li snage pustiti iz ruku ono što nam po poslanju ne pripada niti po vanjštini pristaje? Imamo li snage još jednom ispitati svoj identitet i svoje pravo mjesto unutar te Crkve? Svakako te se stvari ne dešavaju preko noći. Niti se mi možemo brzo riješiti svojih starih oklopa, niti druge osposobiti da u kratkom vremenu usvoje ono na što možda nisu nikad u životu ozbiljno mislili. Sa svih strana preporučuju se „župna” odnosno „pastoralna” vijeća, kad se pak siđe u praksu vidi se nesnalaženje. Htjela bi se u isto vrijeme i podjela i pridržavanje „starih prava”, htjelo bi se uključiti laike i još uvijek imati „zadnju riječ”, htjelo bi se zadužiti ali ne dati i povjerenje. To su zapravo stvari koje nužno prate proces otvaranja i prilagodbe. One se mogu osporavati, zavlačiti, potiskivati, ali kotač povijesti je teško vratiti natrag. On hoda, možda ne tako brzo kako bi to netko želio, ali niti tako sporo da se ne bi moglo uočiti da se on ipak miče. Gospodin uostalom vodi Crkvu svoju i neke se stvari događaju i protiv volje nekoga, ne zato jer ga treba poniziti i prezreti nego zbog toga jer „Duh puše gdje hoće”, ili možda tamo gdje mu se ostavlja mogućnost da nadahnjuje i potiče.

Ovih tjedana podjeljivat će se i sakramenat potvrde po našim župama. Već sada strahuju mnogi vjeroučitelji da će se posljednji put vidjeti sa svojim krizmanicima. Umjesto zalaganja u Crkvi i životnog svjedočenja svoga pripadništva zajednici Kristovih vjernika, mnogi vjeroučenici koriste ovaj sakramenat da se oproste s Crkvom, da već jednom privedu kraju to mučno govorenje istog. Svi se pitaju što činiti da se mlade zadrži i poslije krizme u Crkvi? Ne bi li bilo bolje postaviti pitanje: Je li nam vjeronauk tako organiziran da čini Crkvu, da budi u mladima osjećaj životne pripadnosti jednoj zajednici koja je stvarno obećavajuća, koja ima ne samo prostora nego i srca za njih? koja ih je učinila svjesnim i odgovornim članovima, kojima je povjerila nakon duga „kušnje” određene dužnosti koje ne može niti smije itko namjesto njih obavljati? Obično naši krizmanici ne znaju što bi s tom Crkvom ili u toj Crkvi. Ona je za njih objekt i izgleda dosta neinteresantan barem to pokazuje njihova praksa. Ne bi bilo na odmet da se tim mislima kroz ove praznike koji nam predstoje, ozbiljnije pozabavimo.

UREDNIK